

NR 4
2025

Film 'Ik zal zien' over vuurwerkslachtoffer

- Oogzenuwinfarct overvalt je letterlijk
- Truus biedt woonruimte aan statushouders

Ik zal zien

In de speelfilm 'Ik zal zien' moet de levenslustige hoofdpersoon Lot, die blind wordt door een vuurwerkongeluk, opnieuw haar leven inrichten. Regisseur Mercedes Stalenhoef betrok bij het maakproces, zowel voor als achter de schermen, mensen met een oogandoening.

Infarct

Beeldend kunstenaar en schrijver Octavie Wolters werd vlak voor het verschijnen van haar nieuwste boek getroffen door een zenuwinfarct aan haar rechteroog. Ze vertelt wat dit met haar heeft gedaan. Oogarts David Takkenberg geeft uitleg wat er gebeurt bij een oogzenuwinfarct.

Op de vlucht

Na de dood van haar man vond Truus Jonker het huis te groot voor haar alleen. De woningnood is groot en dus besloot ze onderdak aan vooral statushouders te bieden. Ze heeft al verschillende mannen in huis gehad. Samer woont sinds juli bij Truus en voelt er zich thuis.

En verder

- 7 Kort
- 13 Vroeger: Helen Keller
- 14 Anne en de paarden
- 16 Werkgevers ontzorgen
- 18 Samen de Camino lopen
- 21 Blog Margot Scheltema
- 26 Dilemma: nep hulphond
- 28 Test: BlindSquare
- 30 Ooglijn: second opinion
- 32 Blik van Ellen: Hoge nood

Oogvereniging

OOG, magazine van de Oogvereniging
Jaargang 11, nr. 4, december 2025.

OOG verschijnt vier keer per jaar.
Oplage 5353, inclusief 803 zwartdruk,
40 grootletter, 138 braille, 404 Daisy,
324 wegbox en 359 Streaming.

Abonnement

Leden Oogvereniging: gratis
Basiscontributie: € 37,20
oogvereniging.nl/word-lid
Opzeggen vóór 1 december.
ledenadministratie@oogvereniging.nl
030 - 299 28 78

Redactie

Rietje Krijnen (hoofdredactie),
Josephine Krikke, Martijn Vet,
Rianne van der Molen, Ben Melis,
Mirjam Boers, Marianne Resoort
redactieoog@oogvereniging.nl

Ontwerp en opmaak

Lawine design
lawine.design

Coverfoto

Film 'Ik zal zien'
(Fotografie: met dank aan Labyrintfilm)

Drukwerk en mailing

IVA Groep BV
ivagroep.nl

Advertenties

oogvereniging.nl/advertentiesoog

Contactadres

Postbus 2344, 3500 GH Utrecht
030 - 299 28 78, oogvereniging.nl

Samen sterk de toekomst in

December nodigt altijd uit tot even stilstaan. Het jaar loopt ten einde en voor mij persoonlijk is dit ook een moment om terug te kijken op mijn eerste maanden bij de Oogvereniging. Sinds ik in maart ben begonnen, heb ik veel mensen ontmoet: leden, vrijwilligers en partners. Zij werken allemaal, ieder op hun eigen manier, aan hetzelfde doel: een samenleving waarin mensen met een oogaandoening/visuele beperking volwaardig kunnen meedoen. Dat maakt indruk, elke keer weer.

Tegelijkertijd kijk ik vooruit. In 2026 starten we met onze nieuwe strategie. We zetten een koers uit die richting geeft aan wat we willen bereiken in de komende jaren. Niet bedacht vanachter het bureau, maar samen opgebouwd uit gesprekken, ideeën en ervaringen binnen de vereniging en daarbuiten.

In deze strategie draait het om focus, nieuwe energie en benutten van kansen. We willen de kracht van onze gemeenschap versterken en benutten door samen invloed uit te oefenen, kennis en ervaringen te delen en elkaar beter weten te vinden. Daarbij blijven we trouw aan onze kern: informeren, verbinden en opkomen voor goede oogzorg en voor alles wat mensen met een oogaandoening/visuele beperking nodig hebben om volwaardig mee te doen.

Ik voel energie en vertrouwen. Met onze nieuwe strategie hebben we een helder kompas en een stevige basis om op te bouwen. Ik kijk ernaar uit om samen met jullie stappen te zetten en kansen te benutten om oogzorg en het dagelijks leven van mensen met een oogaandoening/visuele beperking te verbeteren. De volledige strategie is te vinden op onze website: oogvereniging.nl

Laten we er samen een betekenisvol en goed nieuw jaar van maken!

Carin Hoorn

Directeur Oogvereniging

Ik zal zien

In de speelfilm 'Ik zal zien' moet de levenslustige hoofdpersoon Lot, die blind wordt door een vuurwerkkongeluk, zich opnieuw verhouden tot de wereld. Regisseur Mercedes Stalenhoef betrokken bij het maakproces, zowel voor als achter de schermen, mensen met een oogandoening.

Ze steunden en begrepen elkaar wanneer ze het moeilijk hadden

Mercedes Stalenhoef staat bekend om haar opvallende documentaires, waar ze vaak jaren aan werkte. Ze won nationale en internationale prijzen met onder andere 'Mijn grote broer', 'Ik wil nooit beroemd worden' en 'Carmen meets Borat'. Toen een goede vriend van haar door een ongeluk blind werd, kwam ze op het idee om over hem een film te maken.

'Wat mijn vriend allemaal meemaakte doordat hij zijn zicht verloor, vond ik zeer aangrijpend', vertelt Stalenhoef. 'Maar voor dit verhaal was een documentaire niet de juiste vorm. Het zou zijn revalidatieproces in de weg kunnen zitten. Daarnaast was hij er slecht aan toe. Hij raakte verslaafd aan allerlei middelen om te ontsnappen aan de realiteit. Hij probeerde zoveel mogelijk te dromen, omdat hij daarin weer kon zien. Toen hij over zijn dromen vertelde, dacht ik: "Wat geweldig dat je in je dromen je passies en wensen nog wel kunt realiseren". Ik voelde een wonderschone kracht om via zijn dromen mee te gaan in zijn rollercoaster. Maar surrealistische dromen passen niet goed in een documentaire. Dit moest een speelfilm worden.'

Stalenhoef besloot zich bij te scholen voor het maken van fictie. Met succes: de film beleefde afgelopen jaar haar première op het International Film Festival Rotterdam. En op het Film Festival Utrecht was hoofdrolspeelster Aiko Beemsterboer een van de genomineerden voor een Gouden Kalf.

SCHIP

De film kreeg de titel 'Ik zal zien' en gaat over het revalidatieproces van een 17-jarige scholier die van het ene op het andere moment blind wordt. Het verhaal is losjes gebaseerd op dat van Stalenhoefs vriend. Verloor hij zijn zicht na een ongeluk met zijn motor, voor de film

koos ze voor een vuurwerkongeval. Ook is de hoofdrolspeler niet een man, maar een vrouw. 'Daarin kon ik meer van mezelf kwijt', vertelt de regisseur.

Het onderwerp gaat verder dan slecht zien of blind worden

Veel scènes spelen zich af in een revalidatiecentrum. Stalenhoef bezocht haar vriend vaak toen hij in Visio Het Loo Erf in Apeldoorn verbleef. 'Ik was onder de indruk van die plek. Het is de enige locatie in Nederland voor intensieve revalidatie van mensen met een oogaandoening. Mijn vriend leerde er mensen kennen die hij buiten deze muren waarschijnlijk nooit zou hebben ontmoet. Ze steunden en begrepen elkaar wanneer ze het moeilijk hadden. Het lijkt me zo frustrerend om bijna alles opnieuw te moeten leren.' Dat proces vond ze indrukwekkend. 'Ik zag aanvankelijk een kapitein op een stuurloos schip. In Apeldoorn heeft hij met goede begeleiding zijn schip weer leren besturen.'

ECHTE OOGARTS

Om de film zo waarachtig en inclusief mogelijk te maken, betrok Stalenhoef er mensen bij met een oogaandoening. Zowel bij het schrijven van het scenario als in het benaderen van acteurs. Aiko Beemsterboer en haar tegenspeler Minne Koole zijn de enige revalidanten op het scherm zonder een visuele beperking. Om de rol overtuigend te kunnen spelen koppelde ze hen aan mensen met dezelfde oogaandoening als zij in de film hebben. 'In de film is acteur Minne Koole honderd procent blind en Aiko Beemsterboer speelt iemand die aan het ene oog geheel blind is en aan het andere praktisch blind door een

Vuurwerkverbod

Oogarts Tjeerd de Faber die in de film voorkomt, behandelt nog altijd op 1 januari mensen die door vuurwerk oogletsel hebben opgelopen. In bijna de helft van de gevallen gaat het om omstanders. Hij is ook een van de initiatiefnemers van het Vuurwerkmanifest (vuurwerkmanifest.nl) dat ook de Oogvereniging onderschrijft. Dit jaar is een kamermeerderheid akkoord gegaan met een verbod op consumentenvuurwerk.

scheur in de gele vlek. Gesprekken onderling en observaties hoe te bewegen, koffie te zetten, met de taststok te lopen en ga zo maar door, hebben enorm geholpen.'

De opnames van praktijklessen zoals koken zijn gemaakt in de Visio-school in Amsterdam. Als hoofdpersoon Lot daar stuntelt bij een van haar eerste kooklessen, komt er een docent naar haar toe die daar in het dagelijks leven ook werkt.

Ook de oogarts is een 'echte'. Het is Tjeerd de Faber van het Oogziekenhuis in Rotterdam. Hij is gespecialiseerd in oogletsel als gevolg van vuurwerk. De Faber adviseerde de makers over het weergeven van de beschadiging in en rondom het oog van hoofdpersoon Lot. 'Hij vond het heel belangrijk om mee te werken. Dit verhaal geeft volgens hem aan artsen meer inzicht in hoe het patiënten vergaat na de medische behandelingen.'

GEKOPPELD

Voor het camerawerk werd een nauw beeldkader gebruikt, dat de beleving van hoofdpersoon Lot

versterkt. Het publiek voelt haar isolement. Meer naar het einde toe wordt het kader ruimer. Lot voelt zich weer onderdeel van de samenleving. De kijker ervaart ook wat Lot waarneemt: ze ziet een piepklein beetje aan de randen van haar gezichtsveld. Daarnaast is er veel aandacht voor het geluid. Je luistert als het ware mee met Lot. Naarmate de film vordert lijkt het of ze steeds beter geluiden kan plaatsen. Ze hoort dan ook meer details. Stalenhoef reisde afgelopen najaar naar festivals over de hele wereld waar 'Ik zal zien' werd vertoond. 'Het onderwerp gaat verder dan slecht zien of blind worden. Het gaat over een rouwproces waaruit ook veerkracht spreekt. Ieder mens heeft op zijn eigen manier soms moeite met zien, met het vinden van een nieuwe weg. Het zijn de kleine stapjes die er uiteindelijk voor zorgen dat je kapitein van je eigen schip wordt.' 🍷

'Ik zal zien' is te vinden op Pathé Thuis: pathe-thuis.nl/film/36709/ik-zal-zien
Via de app Earcatch is de audiodescriptie beschikbaar.

Glaucoomweek

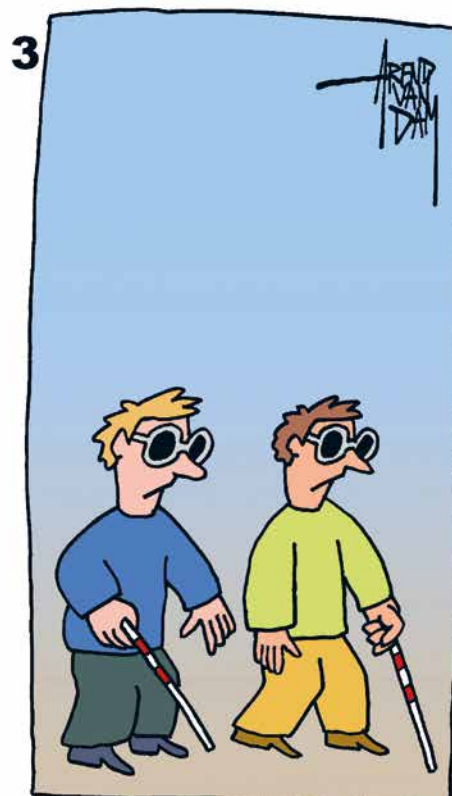
Update: Tijdens de internationale Glaucoomweek in 2026 vraagt de Oogvereniging weer aandacht voor de sluipende oogziekte glaucoom. Deze is gepland van 9 tot en met 15 maart 2026. **Let op:** Op vrijdag 6 maart zou er een speciale Glaucoomdag plaatsvinden. Die is verplaatst naar vrijdag 8 mei 2026. Tijdige diagnose kan ernstige schade aan je ogen en zelfs blindheid/slechtziendheid voorkomen. Dus wees alert en wijs ook anderen op de risico's en de mogelijkheden tot onderzoek

Nog 1x vuurwerk

Voor de jaarwisseling 2025-2026 geldt in Nederland dat consumentenvuurwerk (categorie F2) nog steeds is toegestaan. Er liggen plannen (al in de Tweede Kamer aangenomen) voor een algeheel verbod van consumentenvuurwerk vanaf 2026. Dat betekent dat consumenten nog één keer traditioneel vuurwerk mogen afsteken. Het afsteken van dit vuurwerk is alleen toegestaan op 31 december 2025 tussen 18:00 uur en 02:00 uur op 1 januari 2026.

Contributie 2026

Per 1 januari 2026 gaat de contributie voor de Oogvereniging iets omhoog. In januari krijg je de factuur of wordt de contributie van je rekening geïncasseerd (als je toestemming hebt gegeven). Het standaard lidmaatschap bedraagt voortaan € 37,20 per jaar. Gezinsleden op hetzelfde adres betalen € 29,55 en jongeren tot 26 jaar € 20,55. Je kunt € 2,- korting krijgen door te kiezen voor de automatische incasso. Geef die machtiging af vóór 5 januari 2026 via oogvereniging.nl/incasso

Mijn verbeeldingskracht zal altijd blijven

Beeldend kunstenaar en schrijver Octavie Wolters werd vlak voor het verschijnen van haar nieuwste boek getroffen door een zenuwinfarct aan haar rechteroog. 'Er heeft zich een nieuwsgierigheid van mij meester gemaakt.'

Buiten het atelier van Octavie Wolters in Roermond staat een stoel te drogen, opgeduikeld bij de kringloopwinkel. Ze heeft hem net knalroze gespoten. Het proces heeft ze gefilmd en gedeeld op haar sociale media. Wolters plaatst online al berichten sinds 2005. 'Met dat documenteren verdeel ik mijn eigen leven in hapklare brokjes zodat ik ze beter kan verteren.' Uit de reacties maakt ze op dat veel mensen zich herkennen in wat er bij haar speelt. 'Daardoor realiseerde ik me: ik ben de meest unieke en ook de meest

doorsnee mens in één. Dat probeer ik uit te stralen. Inmiddels deel ik mijn verhalen niet meer alleen voor mijn eigen houvast. Het is fijn als andere mensen zich hierdoor geholpen voelen.'

KAPOT OOG

Ze aarzelde dan ook niet om afgelopen zomer te vertellen wat haar was overkomen. Op Instagram staat een foto van haar waarop ze een bordje omhooghoudt met 'Kapot oog' erop. Ze had net haar nieuwste boek klaar, toen ze op een

maandagochtend wakker werd en met haar rechteroog nauwelijks kon zien. 'Ik reageerde totaal nonchalant, dacht dat het wel over zou gaan. Na twee dagen vond mijn man dat ik in actie moest komen.' Van de huisarts werd ze doorverwezen voor een MRI. De onderzoeken wezen uit dat er geen tumoren of ontstekingen waren, het moest een oogzenuwinfarct zijn geweest. 'Ik was echt opgelucht. Ergens wel gek dat ik blij was met een infarct. Maar daarna kwam toch de klap. Ik heb de eerste tijd wel drie keer per dag gehuild. Het is zo rauw op mijn dak gevallen. Wat kan het leven in een keer totaal anders zijn.'

Met haar rechteroog ervaart ze nu een zwarte muur. Daarboven ziet ze nog een kleine reep normaal. Ze is weer aan het werk gegaan. 'Iedereen vindt dat knap, maar ik denk vooral:

ik moet nu maken wat ik nog maken kan. Ik ben best wel bang dat er met mijn andere oog ook iets gebeurt.' Dat heeft onder andere te maken met de slechtziendheid van haar vader. Ook hij kreeg ooit een oogzenuwinfarct. Of het stomtoevallig is of erfelijk, dat is nog niet bekend. Hij heeft daarnaast ook maculadegeneratie.

ZUURSTOF

Omgaan met verlies van haar zicht is een vorm van rouw, merkte ze. Het vraagt geduld. 'Ik denk regelmatig: zo, nu ben ik lang genoeg slechtziend geweest, nu mag het wel weer over zijn. Dan lig ik 's avonds in bed en wil ik een boek lezen, zoals ik altijd deed. Maar dat gaat niet meer. Ik moet nu overschakelen op podcasts. En dat terwijl ik die altijd haatte. Dan lig ik me te verbijten hoor. Maar toch heb ik nu een paar hele mooie gevonden.'

Octavie Wolters schreef twee romans en drie prentenboeken voor alle leeftijden. Voor het eerste, 'Het lied van de spreekw', ontving ze een zilveren penseel. Het is vertaald in vijftien talen. Dit najaar verscheen 'Jij bent mijn begin'. Daarin gaat een jonge haas op reis en vindt hij zijn oorsprong.

Doordat haar vader hetzelfde is overkomen, kent ze het verloop goed. 'Misschien heb ik er zelfs ongemerkt rekening mee gehouden. Ik lijk op hem. Hij kan er best wel goed mee functioneren. Hij bracht me de eerste keer naar het ziekenhuis. Daar waren we tot elkaar veroordeeld

in de wachtkamers, het voelde nabijer dan ooit. Hij kan ook veel van mijn vragen beantwoorden.'

NATUUR

In haar atelier laat ze indrukwekkende lino'sneden van vogels zien. Ze haalt haar inspiratie uit de natuur. Die

lino'sneden drukt ze af op papier. Daarna begint ze met schrijven. 'Vervolgens zie ik wat er nog aan het beeld ontbreekt en zo maak ik het boek af.'

Hoe dit verder moet nu ze met een oog nauwelijks nog ziet, weet ze nog niet. 'Ik maak grote composities die voor mij in balans moeten zijn. De oogarts zei me dat ik in het dagelijks leven zal wennen aan de situatie. In mijn werk zal ik nooit meer de oude zijn. Dat was wel even janken. Daarna heb ik me snel herpakt. Er maakte zich een nieuwsgierigheid van mij meester. Ik weet: met mijn brein is niets mis. Daar ontstaan de ideeën. Dat gaat niet veranderen. Ik zal een weg vinden.'

INNERLIJKE STEM

Haar nieuwste boek heet 'Jij bent mijn begin': 'Het gaat over het krachtig voelen van je innerlijke stem. Dat ik die stem heb gevonden, helpt me enorm bij de situatie met mijn oog. Ondanks de angsten denk ik meestal: ik red het wel. Mijn lino'sneden hebben een sterk contrast. Ik houd enorm van zwart-wit. Ik breng licht in het zwart. Deze vorm past nu alleen nog maar meer bij me.' 🍷

Oogzenuwinfarct

De oogzenuw is de verbinding tussen het oog en de hersenen. Deze verbinding vervoert visuele informatie van het netvlies naar de hersenen, waar deze informatie wordt omgezet in beelden. Bij een oogzenuwinfarct stopt de bloedtoevoer naar de oogzenuw plotseling. De gevolgen kunnen nogal verschillen.

De oogzenuw bevat zo'n 1,2 miljoen zenuwvezels, die allemaal een stukje informatie dragen. Een plotselinge verstoring in de bloedtoevoer kan zuurstoftekort veroorzaken, waardoor de zenuwcellen afsterven: het oogzenuwinfarct (niet-arteritische ischemische opticoneuropathie, NA-AION). Wat de gevolgen daarvan zijn, is afhankelijk van de locatie en de schade aan de zenuw. Vaak merken mensen geen pijn maar een plotseling verlies van zicht aan één oog, meestal aan de onderkant.

Deze aandoening komt bij vijf op de honderdduizend mensen per jaar voor. Oogarts David Takkenberg van het Laurentius Ziekenhuis Roermond: 'Een oogzenuwinfarct kan op elk moment van de dag ontstaan,

maar typisch is dat mensen dit merken bij het wakker worden. Ze ervaren dan verminderd zicht of een vlek in een van hun ogen. Dat gezichtsvelduitval kan veel oorzaken hebben en dat onderzoeken we eerst uitgebreid.'

Met bloedonderzoek willen de artsen als eerste een celontsteking uitsluiten, omdat daarbij ook het andere oog in gevaar is. Is er sprake van zo'n ontsteking, dan proberen ze met een directe behandeling van ontstekingsremmers het andere oog te beschermen. Is dit niet het geval, dan is er volgens Takkenberg op dat moment meestal geen directe dreiging voor het andere oog.

ANDERE OORZAKEN

Takkenberg benadrukt dat een oogzenuwinfarct iets anders is dan een netvliesinfarct. 'Bij een netvliesinfarct (CRAO) is de slagader van het netvlies verstopt, waardoor (een deel van) het netvlies geen zuurstof krijgt. Vaak is de oorzaak hiervan dat een bloedpropje in de oogslagader terecht is gekomen.'

De oogzenuw kan om meerdere redenen minder goed werken. Ook een ontsteking van de zenuw (denk aan MS) of kalk in de kop van de zenuw kunnen invloed hebben.

Datzelfde geldt voor een goed-aardig of kwaadaardig gezwel.

Op dit moment is er nog geen behandeling beschikbaar die het zicht kan herstellen na een oogzenuwinfarct. De eerste dagen na het infarct is er nog wel kans op enig herstel. 'Dan komt er geleidelijk aan nog wat zicht terug. Sommige vezels, die nog niet helemaal afgestorven zijn, kunnen de draad weer oppakken wanneer de doorbloeding weer op gang is gekomen.'

De precieze oorzaak van een zenuwinfarct is vaak onbekend, maar een hoog cholesterolgehalte, hoge bloeddruk, diabetes of slaapapneu vergroten het risico wel. Ook mensen met een heel gezonde leefstijl kan het overkomen, benadrukt Takkenberg. 'We vermoeden dat het met drukschommelingen te maken kan hebben. Zoals bij slaapapneu, waarbij de ademhaling tijdelijk stopt

tijdens de slaap en de ontstane slechte doorbloeding een infarct kan veroorzaken.'

Takkenberg adviseert mensen die een oogzenuwinfarct hebben gehad daarom om risico's op te sporen en te behandelen. Stoppen met roken is ook belangrijk. 'Daarmee kan hopelijk worden voorkomen dat het nog een keer gebeurt, bijvoorbeeld aan het andere oog of in de hersenen.'

DUBBEL

De diagnose oogzenuwinfarct is voor sommige mensen ook een opluchting. 'We hebben heel veel vervelende oorzaken kunnen uitsluiten, maar er is tegelijkertijd iets onomkeerbaars gebeurd.' Hij wijst patiënten op het Oogcafé van de Oogvereniging, waar zij ervaringen kunnen delen. Revalidatie is ook belangrijk, zodat eventueel hulpmiddelen kunnen worden gebruikt of mensen leren omgaan met veranderingen in hun zicht

Meer informatie

Bij de vereniging Oog in Oog is veel informatie te vinden over zien met één oog: [ver-ooginoog.nl/leven-met-een-oog](https://www.ver-ooginoog.nl/leven-met-een-oog). Voor meer informatie is er de Ooglijn van de Oogvereniging: 030 – 294 54 44 of ooglijn@oogvereniging.nl

Schrijver (2)

Een schrijver die eigenlijk beroemd is geworden om heel andere redenen - haar inzet voor doof-blinde mensen - is de Amerikaanse Helen Keller (1880-1968). Als dreumes van 19 maanden liep ze roodvonk of een hersenvliesontsteking op en werd hierdoor blind én doof. Thuis communiceerde ze met handgebaren. Op haar zevende ging ze naar een blindenschool in Boston. Daar leerde ze vingerspellen (met de hand tekens maken in de hand van iemand anders) en kende binnen een half jaar zeshonderd woorden. Ze leerde braille, maar een sleutelrol was tijdens haar

studie aan de vrouwen-universiteit weggelegd voor haar docent Anne Sullivan. Deze docente had ze al vanaf haar zevende. Sullivan volgde en 'vertaalde' de lessen plus colleges voor haar in vingeralfabet. Keller leerde Frans, Duits, Grieks, Geschiedenis en Engelse literatuur. Uiteindelijk ontwikkelde zij zich tot een gevierd schrijfster met twaalf titels op haar naam. Haar bekendste werk is 'The story of my life' dat ze tijdens haar studie schreef. Van dit werk zijn zelfs een theaterstuk en films gemaakt 'The miracle worker'. Maar ze deed nog veel meer.

Ze zette zich in voor vrouwen-rechten, pacifisme en socialisme. Uiteindelijk wist ze veel aandacht te vragen voor mensen die net als zij doof-blind of blind waren. Helen Keller werd zó bekend dat alle presidenten haar op het Witte Huis ontvingen. Dan doet toch de vraag op of ze, als ze nu had geleefd, ook op bezoek zou mogen komen bij de president? Maar vooral ook: wat zijn reactie dan zou zijn geweest, want 27 juni (haar verjaardag) is het elk jaar Helen Keller-dag én er is zelfs een herdenkingsmunt met haar beeltenis. 🍷

Meer kunnen dan je denkt

Het leven van Anne de Vette staat in het teken van paarden. En ze staat vooral voor een manier van omgaan waarin rust, vertrouwen en welzijn de kern zijn. De term paardenfluisteraar doet haar aanpak tekort.

Anne de Vette is 19 jaar en heeft sinds haar geboorte maar vijf procent zicht, maar laat zich daardoor niet beperken. 'Ik wil laten zien: ik kan ook mijn doelen bereiken.' In 2016 ging ze voor het eerst mee naar de manege. 'Ik dacht: dit is een leuke sport voor mij. Dat was nog paardrijden op de traditionele manier. Toen wist ik nog niks over paardenwelzijn.' Een paar jaar later kon ze door de Dirk Kuyt Foundation een paard kopen. 'Dat was heel gaaf. Tijdens mijn zoektocht leerde ik iemand kennen die zich bezighield met natuurlijk en diervriendelijk rijden. Sindsdien doe ik het helemaal anders.'

SAMENWERKING

Anne rijdt volgens de principes van Natural Horsemanship, waarin samenwerking en gevoel belangrijk zijn. 'Ik rijd zonder bit in de mond van het paard, omdat ik wil dat pony's en paarden zelf een goede balans vinden en hun spieren en lichaam goed gebruiken.' Ze communiceert met lichaamstaal met haar paard. 'Aanwijzingen geef je met een zweepje, maar zonder te slaan. Je legt het bijvoorbeeld even tegen de schouder en

het paard wijkt voor de druk. Het is puur op energie en gevoel.'

PARTNER IN VERTROUWEN

Inmiddels is haar merrie Blitz achttien jaar. 'In het begin wist ik niks van deze manier van rijden, nu weet ik zoveel meer. De connectie tussen ons is echt beter geworden. We begrijpen elkaar beter. Als ik haar kom halen, draait ze uit zichzelf haar hoofd zodat ik het halster om kan doen. Dat is geen dwang, dat is vertrouwen.' Blitz staat in België op een zogeheten Paddock Paradise. 'Daar kunnen de paarden 24 uur per dag buiten staan, in kuddeverband met schuilmogelijkheden en onbeperkt hooi. Dat is veel beter voor ze. In Nederland staan paarden vaak meerdere uren per dag in een stal.'

Anne rijdt twee tot drie keer per week. 'Ik ben dan wel een uur of twee bezig. Eerst ontspanning, dan pas trainen. Anders neemt het paard niks in zich op.' Ze volgde een opleiding tot instructeur Natural Horsemanship. 'Ik heb een diploma gehaald voor loswerken, grondwerk en

dubbele lange lijnen. Ik werk nu met mijn trainer aan academische rijkunst. Dat klinkt chic, maar het gaat erom dat je de hulpmiddelen bijna niet meer ziet. Je werkt puur op intentie en gevoel.' Heel gericht professioneel verder gaan is nog wel een lastig parcours, omdat er geen bussen naar de stal gaan en de geleidehond mee moet. 'Als er iets op mijn pad komt, kijk ik wat ik kan doen.'

PAARDENWELZIJN

Ze heeft geen website, maar deelt haar werk op Instagram (@annedv2005), waar ze bijna drieduizend volgers heeft. 'Ik vind het leuk om mensen te inspireren. Niet per se om beroemd te worden, maar om te laten zien dat het ook op een andere manier kan.'

Anne merkt dat er langzaam maar zeker iets verandert in de paardenwereld. 'In Nederland houden veel mensen nog vast aan de oude methodes, maar in het buitenland gaat het sneller. Daar zie je meer aandacht voor paardenwelzijn.'

INSPIREREN

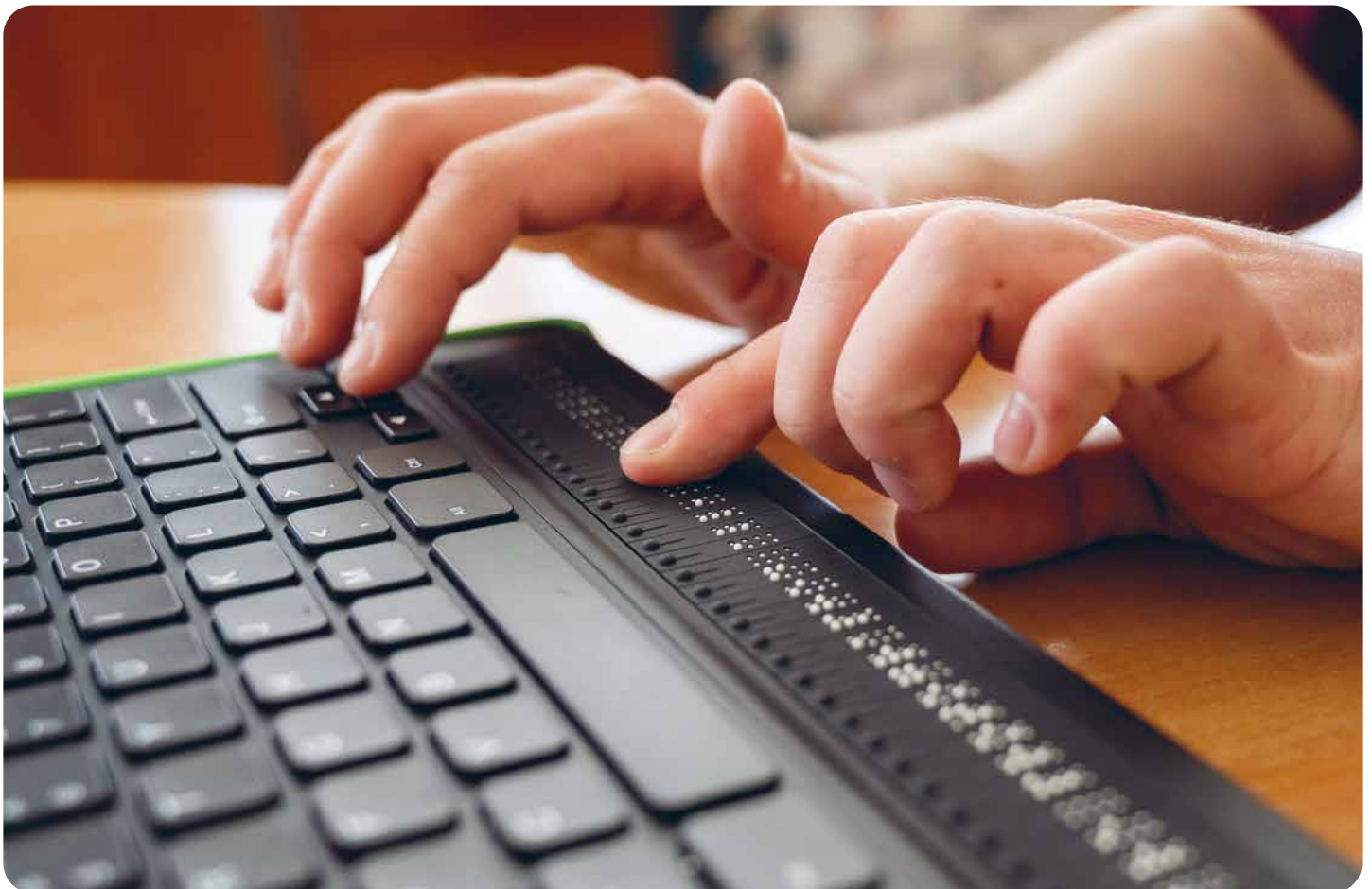
Over haar slechtiendheid praat ze het liefst zo min mogelijk. 'Ik ben ermee geboren. Ik wil vooral laten zien wat ik wél kan.' En ze weet precies wát ze wil bereiken. 'Ik wil dat mensen zien dat het vriendelijker kan. Dat je ook zonder dwang met een paard kunt samenwerken. En ik wil andere mensen met een beperking inspireren en laten zien dat het daarbij niet ophoudt. Je kunt meer dan je denkt.' 🍷

Gebrek aan kennis bij werkgevers

Wist je dat er bij de recherche meerdere mensen met een visuele beperking in speciaal gecreëerde functies werken?

De Oogvereniging zoekt actief naar meer van dit soort mogelijkheden op de arbeidsmarkt. 'Ik wil werkgevers bewust maken van wat er wél kan.'

Bij welke bedrijven zitten kansen voor mensen met een visuele beperking? Die vraag stelt Jurn van Veldhuijzen zichzelf regelmatig. Als projectleider van 'Werkgevers ontzorgen' legt hij vanuit de Oogvereniging contact met - vaak - grotere bedrijven over de mogelijkheden om iemand met een visuele beperking aan te nemen. 'Veel werkgevers weten niet goed wat er mogelijk is en hoe ze hun sollicitatieprocedure toegankelijker kunnen maken voor deze doelgroep', zegt Van Veldhuijzen. In het contact met bedrijven merkt hij vaak dat werkgevers vooral de beren op de weg zien. 'Er is echt een gebrek aan kennis.'

Zelf is hij juist positief over de mogelijkheden. Hij vertelt werkgevers graag over de slechtziende kok in zijn netwerk, blinde burgemeester Tjarda Struik, of de geestelijk verzorger van het LUMC die nagenoeg blind is. 'Ik wil werkgevers bewust maken van wat er wél kan. Al zeg ik zeker niet dat de weg altijd makkelijk is. Het kost soms meer tijd om iemand die slechtziend is in te werken. En hulpmiddelen aanvragen duurt vaak lang.'

BANENAFSPRAAK

Sommige bedrijven willen alleen mensen aannemen die vallen binnen de Banenafpraak. Dat zijn mensen die moeite hebben om zelfstandig het minimumloon te verdienen. Zij zitten in het Doelgroepenregister en daardoor is het mogelijk voor werkgevers om extra ondersteuning of loonkostenvoordeel aan te vragen. In 2026 moeten er 125.000 extra banen zijn gecreëerd. In juli van dit jaar maakte UWV bekend dat er tot nu toe 88.988 banen zijn bijgekomen. Dat is nog niet genoeg. Bedrijven willen daarom 'op safe' spelen via deze route.

Bij Politie Nederland, waar volgens Van Veldhuijzen hard wordt gewerkt aan inclusief aannemen, worden best veel mensen uit de Banenafpraak

aangesteld. Er werken daar niet alleen meerdere mensen met een visuele beperking, ook zijn er speciale functies voor de groep gecreëerd. 'Zo hebben ze een team bij de recherche dat geluiden van opnames af luistert. Om te ontdekken of die nog meer informatie dan enkel de gesproken tekst bevatten, zoals bijvoorbeeld een trein die voorbijrijdt. Dat kan iets zeggen over de locatie.' Een ander succesverhaal is dat van geestelijk verzorger Arend van Baarsen, die vanaf zijn geboorte nagenoeg blind is. Al op de middelbare school droomde hij van een baan als geestelijk verzorger. Nu werkt hij in die functie bij het LUMC. 'Hij is ontzettend goed in zijn vak en tegelijk vraagt dit wat van zijn werkgever. Zo moet Arend soms even naar de juiste kamer gebracht worden en geholpen worden met het bijwerken van het elektronisch patiëntendossier. Het zijn kleine dingen die je als werkgever dan moet regelen. Gelukkig staan veel bedrijven daarvoor open.'

TIPS

Waar de Oogvereniging zich met dit project niet op de werknemers richt, heeft Van Veldhuijzen wel adviezen voor werkzoekenden met een visuele beperking. 'Ga bijvoorbeeld naar 'Onbeperkt aan de slag', een netwerkevenement waar werkgevers komen die gemotiveerd zijn om mensen met een beperking aan te nemen. Of ga naar andere werkevenementen. Wees zichtbaar, dat is belangrijk.'

Ook interessant is volgens hem het aanvragen van een werkscan bij 'Zichtbaar in Werk' van de Oogvereniging, Koninklijke Visio en Bartiméus. 'Die laat zien hoe werkfit je bent en waar je actie kunt ondernemen. En zet vooral door, ook als het niet meteen lukt. Dan gaan wij vanuit de Oogvereniging zoveel mogelijk werkgevers motiveren om mensen met een visuele beperking aan te nemen.'

Met luid applaus binnengehaald

Zes slechtziende en zes ziende pelgrims gingen in oktober 2025 samen op pad naar Santiago de Compostela. De negende editie van Camino Anders Bekeken werd een avontuur vol zang, mooie gesprekken en prettige stiltes in twaalf etappes. Nelly de Leeuw van Weenen die slechtziend is en buddy Yvonne Verkleij (54) blikken terug: van Camponayara naar Santiago de Compostela.

links Yvonne Verkleij, rechts Severine

Yvonne Verkleij (54): 'Veel mensen om mij heen hebben een stuk van de Camino gelopen en kwamen met mooie verhalen thuis. Dat speciale Camino-gevoel wilde ik zelf ook ervaren. In een magazine las ik een oproep van Stichting Anders Bekeken, waarin buddy's werden gevraagd voor slechtziende of blinde pelgrims. Dat voelde meteen goed.'

Nelly de Leeuw van Weenen (61): 'Vorig jaar deed ik al mee. Dit jaar zou ik niet gaan, maar omdat ik binnenkort toetreed tot het bestuur van Anders Bekeken, leek het goed om aan te sluiten. Maar: ik had al afgesproken om eind september de Camino te lopen met een buddy van vorig jaar. Uiteindelijk moest ik in vier dagen alles uitpakken, wassen en weer inpakken. Wel was ik lekker ingelopen, haha.'

De groep in Santiago de Compostela

Nelly: 'Elke dag start om 8 uur met een briefing. Dan hoor je wie de buddykoppels zijn, want je loopt iedere dag met iemand anders. De meeste etappes zijn rond de 18 kilometer.'

EEN STEVIGE KLIM OMHOOG

Yvonne: 'Tijdens het wandelen houden we beiden een geleidebeugel vast, waarmee ik stuur. Naar links en rechts, maar ook naar boven en beneden. Omdat iedere buddy al in Nederland een training heeft gehad, gaat dat vrij soepel.'

Nelly: 'Helaas is mijn buddy al vrij snel uitgegeleden. Ze heeft veel pijn aan haar pols. Later blijkt die gebroken te zijn. Van mijn handdoek heb ik een mitella gemaakt en we zijn met een taxi naar de eerste hulp gegaan.'

Nelly: 'Mijn buddy kan helaas niet verder, dat is heel verdrietig. We besluiten om vanaf dat moment iedere dag één trio te vormen. Niet ideaal, maar nood breekt wet.'

SLINGERPAD

Yvonne: 'We klimmen die dag wel naar 1300 meter, waar we in een herberg overnachten met prachtig uitzicht.'

LOPEN OP VERTROUWEN

Yvonne: 'Het is best even wennen om met zo'n zware rugzak te wandelen. Hij moet minder dan acht kilo zijn, dus ik heb veel geschraapt. Vooral toiletartikelen zijn zwaar. Uiteindelijk gebruik ik één fles shampoo voor mijn haar, voor het douchen en om de was te doen.'

Nelly: 'Het wandelpad is geen strak asfalt, soms moet je goed uitkijken. Als het donker of regenachtig is, zie ik bovendien veel minder. Dan moet ik vertrouwen op de ander. Dat gaat gelukkig heel goed. Ik houd van het onderweg zijn. Van niet weten waar je uitkomt en in verbinding zijn met mensen. Omdat ik iedere dag met een andere buddy loopt, heb ik iedere dag andere gesprekken. De ene keer luchtig, de andere keer diep.'

KLAUTEREN NAAR BOVEN

Yvonne: 'Een Canadese man vraagt waarom wij met een beugel lopen. Ik vertel dat mijn mede-pelgrim slechtziend is. Meteen schieten bij hem de tranen in zijn ogen. Zijn broer droomt al zo lang van de Camino, maar denkt dat dit vanwege zijn blindheid niet kan. Nu besluit hij ter plekke dat hij ook zo'n beugel gaat aanschaffen, om zijn broer mee te kunnen nemen. We hebben drie mensen die mooi kunnen zingen. Met één van hen heb ik onderweg een kerkje bezocht. Zij merkt op hoe bijzonder de akoestiek is en ik vraag haar of ze wil zingen. Dat doet ze: The Rose, veel uitgevoerd door Bette Midler. Dat moment zal ik nooit vergeten.'

IN MIEZERREGEN

Yvonne: 'Het weer is nooit bepalend voor de sfeer. Als het regent, doe je gewoon een poncho aan. Onze groep is warm en betrokken. Met je maatje bepaal je wanneer je vertrekt en of je gaat rusten of lunchen. Tot twee weken daarvoor kenden we elkaar amper, maar het voelt al snel vertrouwd.'

Nelly: 'De eerste keer dat je met iemand loopt, wil je van alles weten. In de tweede week worden de wandelingen rustiger. Dan lopen we in cadans naast elkaar, luisterend naar de geluiden in de natuur en de geuren van bijvoorbeeld eucalyptus opsnuivend.'

Nelly de Leeuw van Weenen onderweg

Yvonne: 'We zijn de hele dag buiten in de natuur. Daar heb ik zo van genoten. Je leeft heel basic, met die rugtas en eten wat je onderweg koopt. Verder heb je niets nodig. Dat simpele leven is heel mooi.'

HET EINDE VAN 200 KILOMETER

Yvonne: 'Met luid applaus zijn we binnengehaald. Onderweg ontmoet je andere pelgrims en veel kennissen van onderweg staan ons op te wachten. Dit is dus dat Camino-gevoel, dacht ik. Daarna hebben we de pelgrims-mis bijgewoond in de grote kathedraal.'

Nelly: 'Tijdens het voorbereidingsweekend was afgesproken dat iedereen een persoonlijke vlieger zou maken van foam. Die hing de hele tocht aan onze rugzak. Op het plein maakten we er een lange slinger van. Door al die dansende vliegers zien mensen dat we bij elkaar horen. Een mooi einde van een bijzondere tocht. Tegen iedereen die slechtziend is en van wandelen houdt: trek de stoute schoenen aan en gun jezelf deze ervaring. Ik weet zeker dat je er geen spijt van zult krijgen.' 🍀

Meer informatie

Zie de website stichtingandersbekeken.nl

De Zoen

Bij het luisteren naar de (overigens aanstekelijk vertelde) podcast van Bart van Loo over zijn boek de Bourgondiërs, stuitte ik op de Zoen van Woudrichem. Het ging hier om een vredesverdrag uit 1419 tussen Jacoba van Beieren en haar oom. Ik zag meteen al voor me dat oom en nicht elkaar snikkend in de armen vielen met een grote klapzoen (of elfs drie) - maar het ging natuurlijk om een verzoening, een oude betekenis van het woord zoen.

Ik stond even stil bij dat woord, verzoening. Het is een mooi woord met een positieve en toekomst-gerichte inslag. Ik bedacht dat ons zo vaak wordt voorgehouden dat we onze - al dan niet progressieve - oogaandoening moeten leren accepteren, maar dat een verzoening met de situatie veel fijner klinkt als ambitie. Acceptatie heeft iets van bij de pakken neerzitten, het maar laten gebeuren. Het voelt passief en remmend. Bij verzoening zie ik een actieve houding, iets van in het reine komen met jezelf en je situatie, en vooruit kunnen.

Het is een startpunt voor je eigen vredesverdrag met een belofte naar de toekomst. Het hoeft ook niet in één keer goed te zijn. Jacoba had dat begrepen; in 1428 volgde de Zoen van Delft. 🍷

Margot Scheltema
Voorzitter Oogvereniging

Glaucoomdag in Utrecht 🍷

De laatste medische ontwikkelingen, lezingen door oogartsen en volop gelegenheid om anderen met glaucoom te ontmoeten.

- 📅 Vrijdag 8 mei 2026
- 📍 Utrecht
- 🎟 Korting voor leden

Of je pas net de diagnose hebt, of al jaren weet dat je glaucoom hebt, op deze Glaucoomdag doe je nieuwe kennis en ervaringen op.

Oogarts en presentator Niels Crama neemt je als dagvoorzitter mee langs nieuwe medische kennis, onderzoeksresultaten en trends bij de behandeling van glaucoom.

We hopen jou ook te verwelkomen op vrijdag 8 mei in Utrecht!

Aanmelden of meer info?

Scan de QR-code of ga naar:
oogvereniging.nl/glaucoomdag

Truus & Samer

Na de dood van haar man vond Truus Jonker het huis te groot voor haar alleen. 'De woningnood is groot en dus besloot ik onderdak aan mensen te bieden.' Samer uit Libië woont sinds juli bij Truus: 'Eindelijk een veilige plek waar ik mij thuis voel.'

'Er is zoveel ellende in de wereld. Dan kan ik toch niet niets doen. Ik wil mij graag nuttig maken. Mensen helpen. Het is toch vreselijk als je ziet hoe vluchtelingen en statushouders in veel te kleine ruimtes bij elkaar moeten leven.' Aan het woord is Truus Jonker. Sinds de dood van haar man in 2020 woont ze alleen in haar grote huis in Nijkerk. 'Er staan kamers leeg, terwijl er zoveel mensen op zoek zijn naar woonruimte. Waarom zou ik dan die ruimte onbewoond laten?'

VERTROUWEN

Waarom ze voor statushouders kiest en dan ook nog specifiek voor mannen uit het Midden-Oosten? Het is een vraag die ze regelmatig krijgt. Truus: 'Vluchten doe je niet zomaar en mannen uit deze regio worden vaak als een potentiële bedreiging gezien. Ik begrijp dat niet zo goed: iedereen mag een eigen keuze maken, voor welke levensovertuiging dan ook.' Een andere reden voor haar keuze is dat mannen zich in hun eentje vaak beter redden en onafhankelijker zijn dan vrouwen. Truus: 'Er woont dan wel iemand in mijn huis, maar ik heb er verder geen omkijken naar. En nee, ik ben niet bang. Ik heb vertrouwen in de mensen.'

Vluchten doe je niet zomaar

De mannen die in mijn huis komen, zijn vooraf gescreend door Takecarebnb en er is eerst een kennismakingsgesprek geweest. Als er geen klik zou zijn, zou ik het niet doen.'

VRIJ GEVOEL

Samer is uit Libië gevlucht en woont sinds een paar maanden bij Truus: 'Er zijn hier geen regels in huis. Ik kan gaan en staan waar ik wil. Ze wil graag dat je geen rommel achterlaat, maar dat is niet meer dan logisch. Het is gezellig om af en toe samen koffie te drinken en gesprekken te voeren. En soms haal ik boodschappen. Maar Truus verplicht mij tot niets en dat voelt heel vrij.' Truus knikt: 'Natuurlijk laat ik hem vrij. Hij is hier niet voor mijn plezier.' Een van de weinige regels in huis is dat de deuren altijd dicht of helemaal open moeten zijn. Dat heeft een praktische reden vertelt Truus: 'Als de deur half open is, dan loop ik ertegen aan.'

Truus heeft een erfelijke oogaandoening en is slechtziend geboren. Ze had 30 procent zicht.

Toen ze twintig was, verloor ze in een oog het zicht door netvliesloslating. Het was haar oog met het meeste zicht. Vanaf toen leerde ze braille en trainde zij zich in het lopen met een taststok. Dat gebeurde in een revalidatiecentrum waar ze ook haar man leerde kennen. Truus: 'Hij was volledig blind, net als veel anderen in het centrum. Ik voelde mij best rijk daar,

Ik mag niet werken, dat vind ik wel lastig

want ik zag nog zeven procent. Ik heb in die tijd veel van de revalidanten geleerd. Ik zag daar mensen met levensmoed en mensen die de draad weer oppakten.' Sinds haar 44ste is Truus volledig blind.

MOEDER TRUUS

De mannen die Truus opvangt wonen bij haar totdat ze een eigen woonruimte krijgen. Truus blijft wel contact met ze houden. Truus: 'Vaak gaat het dan ook om praktische zaken. Als ik iets lees over een energietoeslag, dan stuur ik dat op. Om ze te informeren. Het ontbreekt de mannen nog vaak aan een goed netwerk.' Ze vertelt dat sommige mannen haar als een moeder beschouwen. Ze kan het wel waarderen, zegt ze: 'Ze zijn heel respectvol.'

Samer: 'Ik ben activist en geen moslim meer. Mijn leven daar was niet veilig en dus ben ik gevlucht. Een azc is geen veilige plek voor mannen alleen. Je leeft met meerdere mannen in een veel te kleine ruimte. Iedereen heeft zijn eigen trauma's, want je vlucht echt niet zomaar. Je leeft met mannen uit veel verschillende culturen. Culturen die regelmatig botsen.

Lang niet iedereen respecteert elkaar. Zoals in elke vorm van samenleven zijn er 'bad en good guys'. Daar moet je mee dealen, maar eenvoudig is dat niet. Gelukkig heb ik nu bij Truus mijn eigen safe place. Hier worden mijn kleren en spullen niet gestolen. Hier kan ik weer zijn wie ik ben. Ik mag nog niet werken, dat vind ik wel lastig. En ik wil ook graag de Nederlandse taal leren, maar daarvoor is een wachtlijst. Dus leer ik het mijzelf en geef ik mijzelf taken. Om bezig te blijven. Ik ben vrijwilliger bij Amnesty International en ik fotografeer. Ik ga elke dag naar de Bibliotheek Utrecht, midden in de stad. Daar ontmoet ik mensen en werk ik voor mijn vrijwilligerswerk. Het is mijn tweede safe space.'

NOG EEN KAMER OVER

Samer ziet zijn toekomst rooskleurig in. 'Ik moet reëel zijn, ik kan niet meer terug naar Libië en dus is Nederland mijn nieuwe thuisland. Eigenlijk gaat het best goed met mij. Ik maak vrienden, ook Nederlandse.' Als Samer even later vertrokken is, vertelt Truus dat ze misschien nog wel een statushouder onderdak wil bieden. 'Ik heb nog een kamer over, maar zal daarover eerst met Samer overleggen.' 🍷

Stichting Takecarebnb

Takecarebnb is een organisatie die matches maakt tussen gastgezinnen en statushouders. Voordat iemand bij een gastgezin komt wonen is er een kennismakingsgesprek met de statushouder en de matchmaker. In 2024 werden er meer dan 500 matches gemaakt. Meer informatie: takecarbnpb.org

Kom naar het Oogcafé!

Een Oogcafé is dé plek waar je elkaar ontmoet, informatie krijgt, verhalen deelt en handige tips uitwisselt met mensen die begrijpen waar je tegenaan loopt als je slechtziend of blind bent. Of als je in je omgeving te maken hebt met iemand met een visuele beperking of oogaandoening.

- Meer dan 75 locaties in Nederland
- Betrouwbare informatie en tips
- Iedereen is welkom, je hoeft geen lid te zijn van de Oogvereniging

Bekijk alle oogcafés!

Scan de QR-code of ga naar:
www.oogcafe.nl

Oogvereniging

Nep hulphond

Honden zijn in sommige landen altijd overal welkom in het openbaar vervoer, in restaurants en zelfs in supermarkten. In Nederland is dat zeker niet het geval. Geleidehonden of hulphonden moeten wél altijd worden geaccepteerd. Bij de redactie krijgen wij steeds meer meldingen dat sommige mensen zéggen dat zij een geleide- of hulphond hebben, maar dat alleen maar doen om zo de hond mee te mogen nemen. Jij merkt dat. Wat doe je? Zeg je wat tegen de eigenaar van de hond? Of laat je het de vervoerder of eigenaar van de locatie weten die eigenlijk om de tuin wordt geleid.

Lachwekkend

Ik ging een tijd geleden vliegen. Zelf heb ik geen geleidehond, maar er stond een vrouw voor mij bij de douane die zei dat ze een hulphond had. Ik kan nog vrij goed zien, dus het lag niet aan mijn ogen dat ik het zeer apart vond dat een poedel (zo'n zelfde als de koninklijke familie heeft) werd gepresenteerd als hulphond. De vrouw liet wel allerlei papieren zien en toen mocht ze doorlopen. Ik kreeg er de slappe lach van en ik vroeg ook aan de mensen die je dan bij zo'n poortje controleren of het werkelijk een hulphond was. Ja ja, zeiden ze, ze had

zelfs papieren dat het een geleidehond voor blinden was. Ik heb er verder niets over gezegd, maar bij thuiskomst heb ik het gecontroleerd en zo'n klein hondje, dat kán niet. Had ik er achteraan moeten gaan? Nou eigenlijk vind ik het vooral lachwekkend en sneu voor die vrouw. Dat je dit wilt doen om je hond mee te krijgen in het vliegtuig.

Man, 59 jaar

Winkel

En of ik daar wat van zeg! Wij hebben al jaren een geleidehond en we hebben het moeten bevechten dat die overal

mee naar binnen mag. Dan probeert iemand daar een slaatje uit te slaan. Dat is gewoon oplichting en dat zou beboet moeten worden.

Man, 68 jaar

Waarom?

Er bestaan niet alleen geleidehonden maar ook hulphonden. Die kunnen je thuis helpen om bijvoorbeeld de koelkast open te maken als je dat zelf niet kunt. Ik heb ook gehoord dat mensen die bijvoorbeeld psychische problemen hebben zo'n hond kunnen hebben. Die zien er anders uit. Maar soms weet je

gewoon dat iemand de boel belazert. Ik ben slechtziend en loop met een stok. In een kledingwinkel stond op een rustige dag een vrouw voor me die een hond bij zich had waarvan ze zei dat het een hulphond was. Toen ze mijn stok zag, kapte ze het gesprek met de verkoopster af en liep ze snel de winkel uit. Dan vraag ik mijzelf af: waarom? Waarom zou je zeggen dat je een hulphond hebt als je die niet hebt? Waarom ga je er dan ineens vandoor?

Vrouw, 46 jaar

Bulldog

Laatst liep bij mij in de supermarkt doodleuk een grote kerel met een bulldog-achtige hond naar binnen. Iemand van beveiliging hield hem aan en zei dat dat niet kon. Hij vond dat hij er wel recht op had, want hij had eerder ook iemand met een hond in de supermarkt gezien. De beveiliging legde uit dat dat dan waarschijnlijk een geleidehond was, maar de man wist zeker dat dat niet zo was. Ik hoorde hem zeggen: 'Die vrouw liep meteen op het fruit af en kon dat echt wel goed zien,

want ze pakte er de mooiste appels uit.' Ik bemoei me nooit met dit soort gesprekken, maar nu heb ik hem op zijn schouder getikt. Ik was die persoon namelijk en ik heb hem uitgelegd dat ik van heel dichtbij wel wat kan zien en er dan echt wel de mooiste appels uithaal. Hij bood meteen zijn excuses aan en vroeg of de beveiliging dan

even zijn hond kon vasthouden zodat hij snel een boodschap kon doen. Normaal gesproken doen ze dat niet, maar nu even wel. Het was al met al een grappig voorval. Hij heeft me nog even geholpen bij de yoghurt en bleef maar zeggen 'Ik wist het echt niet'.

Vrouw, 72 jaar

Nieuw dilemma: Niet alle medische informatie

Je komt bij de huisarts of de specialist met een medische vraag. De arts geeft jou niet alle informatie waarvan je wel weet dat die bestaat. Denk dan bijvoorbeeld aan informatie over een mogelijke behandeling of een ziekenhuis waar een behandeling die jij nodig hebt wél wordt uitgevoerd. Jij hebt die informatie wel of je komt er later achter. Wat doe je: confronteer je de arts ermee? Zeg je niets en zoek je een andere arts of doe je niets? We ontvangen jouw reactie graag via redactieoog@oogvereniging.nl

Vermeld alsjeblieft je leeftijd erbij.

Alle reacties worden vertrouwelijk behandeld, mogelijk bewerkt voor de leesbaarheid en kunnen anoniem in OOG of op de site worden geplaatst.

BlindSquare: de weg vinden op geluid en gevoel

BlindSquare is een oriëntatie-app die vertelt wat er om je heen is: van straten tot bushaltes en cafés. Is de app jouw geld waard? En wat zijn de verschillen met VoiceVista, die andere oriëntatie-app?

Navigatie-apps als Google Maps kent iedereen. Ze geven aanwijzingen tijdens het lopen van een route: 'Sla linksaf' of 'Ga 200 meter rechtdoor'. Een oriëntatie-app werkt anders. Die vertelt vooral waar je nu bent. De app beschrijft wat er in de omgeving te vinden is: winkels, bushaltes, geldautomaten of kruisingen. Dat is handig tijdens het lopen van een route, maar bijvoorbeeld ook als je voor vertrek alvast wilt ontdekken wat er rond je hotel te vinden is.

In de vorige editie van OOG bespraken we de gratis oriëntatie-app VoiceVista. BlindSquare is vergelijkbaar, maar kost eenmalig 44,99 euro. Ook deze app is alleen beschikbaar voor iOS.

VERTROUWDE NAAM

BlindSquare is een veelgebruikte oriëntatie-app die al meer dan tien jaar bestaat. Alle informatie wordt gesproken weergegeven en de app is volledig in het Nederlands beschikbaar. De nuttige plekken (POI's, of Points of Interest) zijn verdeeld in negen rubrieken, zoals winkels,

openbaar vervoer en restaurants. Het is handig dat je zelf kunt bepalen welke categorieën de app moet voorlezen en in welke straal er gezocht wordt: van 25 meter tot 2 kilometer. De gegevens zijn meestal actueel, al komt het soms voor dat een opgeheven winkel of café nog wordt genoemd.

VEEL OPTIES

BlindSquare biedt veel instelmogelijkheden om de app aan te passen aan je eigen voorkeuren. Je kunt straten laten aankondigen, favorieten toevoegen of bepaalde meldingen tijdelijk pauzeren. Tijdens het lopen kun je met de functie 'Rondkijken' de iPhone richten om te horen wat er in die richting ligt.

Wil je naar een bestemming navigeren, dan stuurt de app je coördinaten door naar Apple Kaarten of Google Maps. Je hoort dan de route-aanwijzingen van die app, terwijl BlindSquare aanvullend informatie geeft over straten en nuttige plekken om je heen. Soms praten

beide apps (bijna) tegelijk, maar echt hinderlijk wordt dat nooit.

BUITEN EN BINNEN

Een bijzonder onderdeel van BlindSquare is de mogelijkheid om binnen te navigeren met behulp van iBeacons: kleine Bluetooth-bakens die informatie uitzenden. In Nederland is het aantal bakens nog vrij beperkt, maar onder meer op Schiphol en in het Groninger Museum zijn zulke bakens geplaatst. Daar kan de app helpen om ingangen, balies of zalen te vinden.

Buiten werkt BlindSquare volledig op GPS. Zodra je beweegt, hoor je welke straten je kruist en welke POI's er in de buurt zijn. Je kunt zelf locaties toevoegen, zoals de ingang van een gebouw of een halte, en die later laten aankondigen als je er weer in de buurt komt.

HET GELD WAARD?

BlindSquare is een erg gebruiksvriendelijke app met tal van mogelijkheden. Vooral de manier

waarop de app straten en nuttige plekken aankondigt die je nadert, werkt prettig. In combinatie met Google Maps of Apple Kaarten krijg je zo een compleet beeld van waar je bent én hoe je verder moet.

Toch is de vraag of je de betaalde app nodig hebt. De gratis app VoiceVista doet bijna hetzelfde en voegt daar nog 3D-geluid aan toe, waardoor je beter hoort waar een bestemming zich bevindt. VoiceVista ontwikkelt zich snel, maar is minder goed gedocumenteerd en niet altijd even stabiel. BlindSquare daarentegen doet al jaren betrouwbaar wat het moet doen. 🍷

Wil je ontdekken of een oriëntatie-app iets voor jou is?

Dan kun je het best beginnen met VoiceVista. Bevalt dat, dan kun je altijd overstappen op BlindSquare met net iets meer duidelijkheid en gebruiksgemak.

Second opinion

► VRAAG

Sinds lange tijd heb ik glaucoom. Dat bleef jarenlang stabiel, maar sinds kort merken mijn oogarts en ik dat er meer gezichtsvelduitval is. Nu stelt mijn oogarts een operatie voor. Dat vind ik nogal rigoureuus: ik ben nog relatief jong en tja, het is toch een hele ingreep. Ik zou het fijn vinden als een tweede arts meekijkt en meedenkt. Een arts in een ander ziekenhuis dus. Kan dat en zo ja, hoe regel ik dat?

● ANTWOORD

Je hebt recht op een second opinion. Een second opinion is de 'tweede mening' van een arts die werkzaam is in hetzelfde vakgebied als je eigen arts. In dit geval is dat dus een oogarts. Het is handig van tevoren goed te bedenken wat je vraag aan de tweede arts precies is. Wat wil je bereiken met het bezoek? Twijfel je aan

een eerdere diagnose? Vraag je je af of de voorgestelde behandeling wel de juiste is? Of wil je weten of er nog meer behandelingen zijn waarover jouw arts je niets heeft verteld? Bedenk dat een second opinion niet betekent dat de tweede arts je behandeling overneemt. Het is alleen een tweede mening.

► VRAAG

Kan ik overstappen als ik na de second opinion echt meer vertrouwen heb in die oogarts?

● ANTWOORD

Dat is eigenlijk een combinatie-vraag. Je hebt recht op een second opinion én recht op overstappen. Het punt is dat niet elke oogarts ruimte heeft voor nieuwe patiënten. Dat zal je eerst moeten over-

leggen. Als dat het geval is, dan kan je ook overstappen naar de second opinion-arts.

► VRAAG

Moet ik mijn oogarts vertellen dat ik een second opinion wil? Misschien ervaart hij of zij dit als een motie van wantrouwen?

● ANTWOORD

Het is verstandig om je oogarts te vertellen dat je een

second opinion wilt en waarom. Mogelijk kan de oogarts zelf al jouw vragen beantwoorden. Zo niet, dan kan je een second opinion krijgen. Je hebt recht op een second opinion, dus de oogarts zal dit doorgaans geen probleem vinden. Bovendien heb je een verwijzing van de oogarts nodig als je naar een academisch ziekenhuis of een gespecialiseerde kliniek wilt.

► VRAAG

Ik wil graag weten of er inderdaad geen andere behandeling mogelijk is, zoals mijn arts zegt. Maar hoe doe ik dat, een second opinion regelen?

● ANTWOORD

Voor een second opinion heb je een verwijzing van een arts nodig. Wil je naar een arts in een streekziekenhuis of in een zelfstandige oogkliniek, dan is een verwijzing van je huisarts meestal voldoende. Wil je naar een academisch ziekenhuis of een gespecialiseerde kliniek, dan heb je een verwijzing van je oogarts nodig. De kosten van

een second opinion worden vergoed door je zorgverzekeraar. Maar daarvoor is die verwijzing dus wel noodzakelijk.

► VRAAG

En wat nu als ik het liefst een andere arts wil, omdat ik me niet prettig voel bij mijn eigen arts?

● ANTWOORD

Als je naar een andere arts wilt gaan, dan is dat geen second opinion. Dan wil je wisselen van behandelaar. Ook hier heb je recht op en ook hiervoor heb je een verwijzing nodig van je huisarts of, als je naar een

academisch ziekenhuis of een gespecialiseerde kliniek wilt, van je oogarts. Dat kan natuurlijk lastig zijn als de verstandhouding niet goed is met de huidige oogarts.

Meer lezen?

patientenfederatie.nl

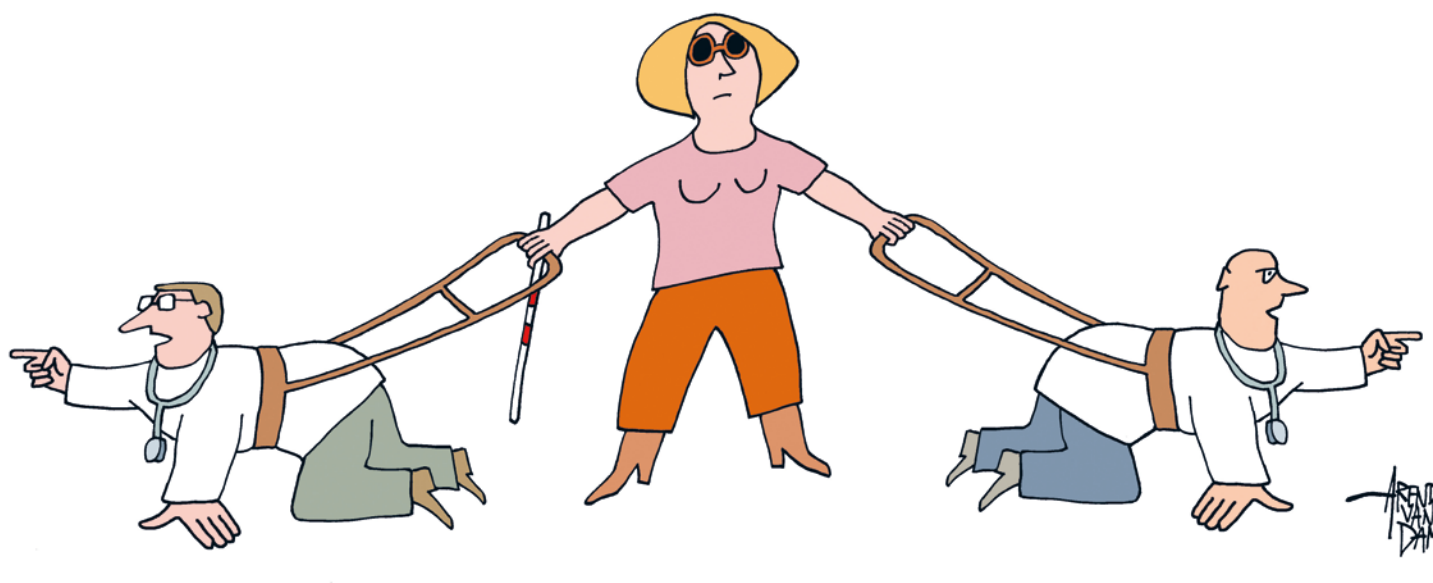
zoek op Second opinion.

Contact opnemen met de Ooglijn?

030 294 54 44

ma - vr 9.00 - 15.30 uur

ooglijn@oogvereniging.nl

Hoge nood

'Alweer?', zegt mijn zoon. 'Niet te geloven met jou.' Waar het tegenwoordig één van mijn zoons is die dit verzucht, was het vroeger mijn moeder. Ik denk zelfs dat het tussen mijn oren zit. Als ik niet zelf de mogelijkheid heb, komt het op de onhandigste momenten.

In een vergadering waar ik zelf niet uit de voeten kan, in een volle kroeg, tijdens een cursus met onbekenden, bij een verjaardag, in een onbekend kantoorpand waar ik voor mijn werk ben en ga zo maar door.

Natuurlijk helpen mensen als je het vraagt, ze wijzen je de weg en ze wachten op je. Dat laatste zorgt trouwens voor een ander dilemma. Even rustig de tijd

nemen, doe ik dan niet. De ongedwongenheid van een goedziende die tijdens een vergadering opstaat en even later weer binnenwandelt of iemand die om zich heen kijkt en snel verdwijnt. Ik zou willen dat ik dat kon.

Zelf probeer ik zoveel mogelijk te voorkomen dat ik iemand stoort met mijn verzoek. Ik ga altijd voor de zekerheid vooraf nog even, drink zo min moge-

lijk als ik op een onbekende plek ben en vraag of ik mee mag lopen, als ik hoor dat iemand gaat.

Mijn gezinsleden zijn alle drie man, meelopen naar de 'dames' is soms een dingetje. Zeker in het buitenland wordt nogal vreemd opgekeken. Het zou fantastisch zijn als dit soort plekken zelfstandig makkelijker vindbaar worden voor ons. Dat scheelt een hoop hoge nood. 🍷

Ellen Koudijs schrijft blogs over haar gezin, kinderen, dagelijks leven en werk. Haar blogs zijn ook te lezen via braille-blog.blogspot.nl